

ת"פ 23287/10/20 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד ראיד אל פיניש-בעצמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 23287-10-20 מדינת ישראל נ' אל פיניש
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט יובל ליבדרו
המאשימה:
נגד
הנאשם:
מדינת ישראל-פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד הילה דרימר
ראיד אל פיניש-בעצמו ע"י ב"כ עו"ד בני זיתונה

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע, על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן האוחז בחמישה אישומים (להלן: "כתב האישום"), בביצוע שתי עבירות של לקיחת שוחד ושלוש עבירות של בקשת שוחד, עבירות לפי סעיפים 290(א) ו-294(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. במסגרת ההסדר לא הושגה הסכמה עונשית בין הצדדים וכל צד טען לעונש באופן חופשי. הוסכם כי בעניינו של הנאשם יתקבל תסקיר שירות המבחן אך המאשימה לא התחייבה לקבל את המלצות שירות המבחן.

כתב האישום

3. **מעובדות החלק הכללי של כתב האישום עולה כי מעשי הנאשם נעשו על רקע מחלת הקורונה שהיא מחלה מדבקת ועשויה אף לגרום למוות וכי נכון ליום 8.10.2020 חלו במחלה בישראל כ-282,872 איש ומתוכם נפטרו 1825.** משרד הבריאות חייב אנשים שבאו במגע עם חולה קורונה לשהות תקופה מסוימת בבידוד וזאת על מנת למנוע את התפשטות המחלה וזאת נוכח האפשרות שאנשים ששהו במחיצת חולה קורונה נדבקו אף הם במחלה ואם יבואו במגע עם אחרים עלולים הם להדביק גם אותם במחלה ובמקרים מסוימים אף להביא למותם. בהתאם לכך, משרד הבריאות מודיע למי שהיו במגע הדוק עם חולה קורונה (שהו במחיצתו במרחק של פחות מ-2 מטר למשך 15 דקות) כי עליהם לשהות תקופה מסוימת בבידוד. משרד הבריאות אפשר למי שקיבל הודעה שכזו וסבר שאין צורך בבידוד בעניינו לפנות למוקד ערעורים של משרד הבריאות ולערער על ההחלטה. עובדי המוקד רשאים לפטור את הפונה אליהם מחובת בידוד לאחר בדיקה של זהות הגורם שהורה לפונה לשהות בבידוד ולאחר שהשתכנעו שלא שהה במחיצת חולה קורונה באופן המחייב בידוד. בדיקה שכזו יכולה להיעשות אך ורק לאחר שיחת בירור של עובד המוקד עם הפונה עצמו (למעט קטינים שהבירור בעניינם נערך עם ההורים). מתן פטור מחובת בידוד למי שלא עמד בקריטריונים האפידמיולוגים המאפשרים

עמוד 1

פטור מחובת בידוד בלי בדיקה אם עמד בקריטריונים אלו עשויה להביא לכך שאדם חולה בקורונה יבוא במגע עם אנשים אחרים וידייק אותם במחלה, וכן שאלו ידייקו אחרים, כאשר קיימת סכנה שחלק מהנדבקים ימותו מהמחלה.

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה הנאשם עובד של חברת "בזק אונליין" המפעילה עבור משרד הבריאות את המוקד ולכן היה עובד ציבור. הנאשם עבד במוקד משרד הבריאות בבאר שבע.

לצורך מילוי תפקידו עבר הנאשם הדרכה ייעודית וידע כי נתינת פטור מחובת בידוד לאדם שאינו עומד בקריטריונים לפטור מסכן את בריאות הציבור ועלול להפיץ את המחלה שיש בה סיכון נפשות.

מעובדות האישום הראשון עולה כי ט' היה בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום מנהל סניף בחברה מסוימת. ביום 20.9.2020 חלה ט' בקורונה וביום 28.9.2020 קיבלו עובדי הסניף הודעה ממשרד הבריאות כי עליהם להיכנס לבידוד. באותו ערב ט' הודיע על כך למנהל המחוז של החברה - י'.

י' הנחה את ט' להורות לעובדים לפנות למוקד הערעורים ולבקש לפטור את עובדי הסניף מחובת בידוד (שכן משמעות ההודעה על חובת הבידוד לעובדי הסניף הייתה סגירת הסניף) וזאת מאחר וסבר שהעובדים בסניף הקפידו על הנחיות משרד הבריאות בדבר עטיית מסכה, שמירת מרחק וכדומה.

ט' ו-י' פנו לאחת העובדות וביקשו שתפנה למוקד אולם זו לא ראתה אפשרות לפנות למוקד. י' הנחה את ט' לפנות בעצמו למוקד, ט' התקשר למוקד ומשלא קיבל תשובה בשלוחה בעברית פנה ט', שהינו דובר השפה הערבית, לשלוחה בשפה הערבית במוקד והנאשם ענה לשיחה. הנאשם הבהיר לט' כי לא ניתן לפטור את העובדת או את שאר עובדי הסניף מחובת הבידוד על אף כל הסבריו כי לא היה בקרבת העובדים בסניף.

ט' העלה את העובדת לשיחה עם הנאשם, הנאשם שאל אותה אם באותו יום הייתה בעבודה, זו השיבה בחיוב והנאשם ענה לה כי אין אפשרות לפטור אותה מחובת הבידוד. לאחר מכן אמר הנאשם לט' כי אם ישלם לו 150 ₪ לאדם הוא יוציא את כל עשרת עובדי הסניף מהבידוד.

ט' אמר לנאשם כי ברצונו להתייעץ עם הממונים עליו ופנה ל-י' אשר אמר לו כי הדבר לא חוקי, ואולם לאחר ששוחח עם הממונים עליו אמר י' ל-ט' לנסות לברר את פרטי הנאשם ולבקש את מספר החשבון שבו יש להפקיד את הכסף שהנאשם מבקש.

ט' ו-י' שוחחו עם הנאשם באותו ערב ולאחר מכן מסר הנאשם ל-ט' מספר חשבון בנק אליו יש להעביר את הכסף. הנאשם אשר ידע שחשבון הבנק שלו מעוקל מסר ל-ט' את חשבון הבנק של בן דודו אך מספר החשבון שנתן הנאשם ל-ט' היה שגוי בספרה אחת. לאחר מכן הנאשם פטר חמישה מעובדי הסניף מחובת בידוד, כאשר עם אחד מהם כלל לא דיבר, עם עוד שלושה עובדים דיבר אך לא שאל כל שאלה רלוונטית או כמעט ולא שאל שאלות רלוונטיות, וביחס לעובדת הנ"ל מסר כי לא ניתן לפטור אותה מבידוד. הנאשם פטר את העובדים הנ"ל מחובת בידוד בידוע שלא נשללה האפשרות שהם חולים.

בהמשך שוחחו הנאשם ו-ט' בטלפון, הנאשם אמר כי הוציא חמישה אנשים מהבידוד ויוציא את השאר כאשר יקבל את התשלום שדרש. י' ביקש לבטל את הפטור, הנאשם ענה לו בטון לא נעים כי אי אפשר, "אנשים עשו עבודה ואתה צריך לשלם על זה".

למחרת, ביום 29.9.2020 בסמוך לשעה 14:30, התקשר הנאשם ל-ט' וזה התקשר ל-י' ובשיחה שהייתה בין השלושה דרש הנאשם פעם נוספת את התשלום. י' ביקש מ-ט' למסור לנאשם את מספר הטלפון שלו ולסיים את השיחה. מיד לאחר מכן שוחח הנאשם עם י' ואמר לו בטון תוקפני כי עליו לשלם שכן עשה עבודה, י' שחש מאוים מהנאשם אמר לנאשם כי ישלם לו את הכסף. הנאשם מסר לי' מספר חשבון בנק נוסף ששייך גם הוא לבן דודו ובאותו יום העביר י' לאותו חשבון סכום של ₪ 750 עבור הנאשם מבלי לידע את מנהליו בחברה.

מהאישום השני עולה כי א' קיבל ביום 12.9.2020 הודעה ממשרד הבריאות כי עליו לשהות בבידוד שכן שהה ליד חולה קורונה. למחרת התקשר א' למוקד ונענה על-ידי הנאשם. א' טען בפני הנאשם כי לא היה בעבודה באותו יום ולכן לא נראה לו שהיה בקרבת חולה מאומת. הנאשם שאל אותו אם זוכר היכן היה באותו היום והאם יוכל להתחייב על כך שלא שהה ליד חולה קורונה במקום אחר. א' ענה כי אינו זוכר היכן היה באותו יום ואינו יכול להתחייב שלא שהה ליד חולה קורונה. לאור זאת הודיע לו הנאשם כי אינו יכול לפטרו מחובת בידוד.

ביום 17.9.2020 התקשר א' פעם נוספת למוקד ונענה שוב בידי הנאשם. א' טען כי לא היה בקרבת חולה והנאשם מסר לו כי יחזור אליו מאוחר יותר. מאוחר יותר התקשר הנאשם ל-א' מהטלפון הנייד שלו ושאל אותו אם היה בעבודה באותו יום. א' ענה לו שלא ושלח לו את סידור העבודה של בית הקפה בו עבד. הנאשם פטר את א' מחובת הבידוד מבלי לברר היכן היה באותו יום למרות שהנאשם עצמו הבהיר ל-א' בשיחתם הקודמת שאי הימצאותו בעבודה אינה מספיקה כדי לפטרו מחובת בידוד שכן יתכן שנדבק במקום אחר. לאחר כשעתיים שאל הנאשם את א' אם זה אפשרי שיקבל משהו עבור מה שעשה.

א' התעלם מבקשתו של הנאשם והנאשם התקשר אליו מספר פעמים ודרש תמורה כספית לפטור.

מהאישום השלישי עולה כי מ' קיבל ביום 22.9.2020 הודעה ממשרד הבריאות כי עליו להיכנס לבידוד כיוון ששהה ליד חולה קורונה.

מ' פנה למוקד ושוחח עם הנאשם שאמר לו שהוא חייב לשהות בבידוד. זמן מה לאחר מכן התקשר הנאשם ל-מ' ממכשיר הטלפון הנייד שלו ואמר ל-מ' שאם הוא רוצה לקבל פטור מחובת הבידוד יהיה עליו לשלם. תחילה אמר הנאשם ל-מ' כי גובה התשלום יהיה לפי רצונו של מ' ולאחר מכן אמר לו שהמחיר הוא בין 200 ל-300 ₪. מ' אמר לנאשם כי ישוחח איתו למחרת בבוקר. למחרת ב-23.9.2020 התקשר הנאשם ל-מ' ושאל אותו אם הוא רוצה לקבל פטור מחובת הבידוד. מ' ענה בחיוב והנאשם אמר לו כי לאחר השחרור ינחה אותו כיצד להעביר את הכסף. בהמשך פטר הנאשם את מ' מחובת הבידוד. זמן מה לאחר מכן חסם מ' את האפשרות במכשיר הטלפון שלו לקבל שיחות מהטלפון הנייד של הנאשם ולא שילם לנאשם דבר.

מהאישום הרביעי עולה כי ו' קיבל ביום 23.9.2020 הודעה ממשרד הבריאות כי עליו להיכנס לבידוד כיוון

ששה ליד חולת קורונה. בתו של ו', ע', פנתה למוקד אולם לפנייתה לא היה מענה. חברתה של ע' הציעה לה לפנות לנאשם ונתנה לה את מספר הטלפון הנייד של הנאשם. ביום 30.9.2020 פנתה ע' לנאשם וביקשה לפטור את ו' מחובת הבידוד. הנאשם שאל את ע' האם יש לו-ו' תסמינים, שאל על שעות העבודה שלו והאם הוא דובר אמת. ע' ענתה לנאשם כי ו' לא ששה ליד חולת קורונה ו"הכל בסדר" ומסרה לו את פרטיו של ו'. הנאשם פטר את ו' מחובת הבידוד מבלי ששוחח עימו כלל ומבלי שוודא עימו את העובדות האפידמיולוגיות הנדרשות. הנאשם הודיע ל-ע' כי פטר את ו' מחובת הבידוד ואם ו' יחלה בקורונה ו' יהיה אחראי. הנאשם שאל את ע' אם היא מוכנה לתרום כסף עבור ילדים בנגב ו-ע' ענתה בחיוב. הנאשם אמר לה להפקיד את הכסף בחשבון בבנק הדואר השייך לנאשם. למחרת ביום 1.10.2020 העבירה ע' לחשבון של הנאשם 100 ₪.

מהאישום החמישי עולה כי מב' קיבל ביום 17.9.2020 הודעה ממשרד הבריאות כי עליו להיכנס לבידוד כיוון שבא במגע עם חולה קורונה מאומת ב-13.9.2020 וב-14.9.2020. מב' פנה למוקד אולם לא עלה בידו לקבל תשובה. משלא נענה החליט מב' לפנות לנאשם בעקבות פרסום ברשתות החברתיות כי הנאשם עוסק בשחרור אנשים מחובת בידוד. ביום 22.9.2020 יצר מב' קשר עם הנאשם וסיפר לו כי הוא נמצא בבידוד ולדבריו לא בא במגע עם חולה קורונה. הנאשם חזר ל-מב' טלפונית מאוחר יותר באותו יום ואמר לו כי אינו יכול לטפל בעניינו ושיעביר את הטלפון שלו לעובד אחר במוקד. עוד אמר הנאשם ל-מב' כי הטיפול בפטור מהבידוד כרוך בתשלום של 200 ₪. לאחר מיקוח בין הנאשם ל-מב' הוחלט כי מב' ישלם לנאשם 100 ₪. ביום 22.9.2020 שוחח אחד מעובדי המוקד עם מב' ולאחר ששאל מספר שאלות הודיע לו כי הוא משוחרר מחובת הבידוד מבלי לדבר איתו על תשלום. כשעה לאחר מכן התקשר הנאשם ל-מב' ודרש ממנו שוב 200 ₪. לאחר דין ודברים הסכים הנאשם כי מב' ישלם לו 100 ₪. לאחר ש-מב' נועץ באביו החליט הוא שלא לשלם לנאשם דבר.

תסקירים

4. בעניינו של הנאשם התקבלו שלושה תסקירים של שירות המבחן.

מהתסקיר הראשון (מיום 8.7.2021) עלה כי הנאשם כבן 24, נישא לפני כשנה אך כיום הוא פרוד ללא ילדים, מצוי בהליך גירושין, סיים 12 שנות לימוד, נאלץ לצאת בגיל צעיר לעבוד על מנת לסייע בפרנסת המשפחה, בהיותו בן 18 נודה על-ידי משפחתו מעיר מגוריו רהט בשל סכסוך עם אביו ועבר להתגורר עם אחיו בחברון במשך כ-3 שנים, עם חזרתו לרהט החל ללמוד הנהלת חשבונות אך לא סיים לימודיו, עבד בעבודות מזדמנות, צבר חובות וטרם מעצרו עבד בחברת בזק אונליין וסיפק שירות למוקד משרד הבריאות. הנאשם מסר כי היה מרוצה מעבודתו, חש חשיבות בשל עבודתו בסביבה ממוחשבת והרגיש שהוא תורם את חלקו במשבר הלאומי.

הנאשם שיתף כי מאז הסכסוך עם אביו ובהעדר תמיכה כלכלית הוא מצוי בחובות גדולים וכיום שרוי במצב של חדלות פרעון (לא הציג אישורים).

הנאשם הודה בביצוע העבירות, מסר כי אכן בחלק מהמקרים ביקש תשלום עבור פטור מחובת בידוד אך הוסיף כי בכל המקרים בהם פטר אנשים מחובת בידוד עשה זאת בהתאם לכללים. הנאשם מסר כי רק בדיעבד הוא הבין את חומרת מעשיו ואת התנהלותו הכושלת כעובד ציבור, כי עבר את העבירות על רקע המצוקה

הכלכלית אליה נקלע, מסר כי חש בושה במעשיו והביע צער על אופן התנהלותו שהביא לאיבוד מקור פרנסתו ולהליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם נטייה להתנהגות אימפולסיבית ברגעי משבר, כי אינו שוקל לעומק את השלכות מעשיו, כי בתקופה שקדמה למעצרו חלה התדרדרות בהתנהלותו והתמודדותו עם קשיים בחיים, כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות עבריינית. מאידך התרשם שירות המבחן מכך שהנאשם נעדר עבר פלילי, שמר על תפקוד תעסוקתי, גילה יציבות באורחות חייו, ערך מאמצים ללימודים ולמציאת מקור תעסוקה, מבין את המחירים שהוא משלם כיום בשל העבירות שביצע, מבטא הכרה בהתנהלותו הבעייתית והביע מוטיבציה להשתלב בטיפול. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל שאיפות להתנהלות נורמטיבית ועושה מאמצים לקידום עצמו מבחינה תעסוקתית. שירות המבחן המליץ על שילוב הנאשם בהליך טיפולי קבוצתי והמליץ על דחיית הדיון בשלושה חודשים נוספים בעניינו לצורך בחינת שילובו בהליך טיפולי.

ב"כ הנאשם הצטרף לבקשת הדחייה של שירות המבחן, ובהחלטתי להיעתר לבקשת השירות הבהרתי שאין מקום לפתח ציפייה מהחלטה זו לעניין העונש או לעניין אימוץ המלצות שירות המבחן.

מהתסקיר השני שהוגש (מיום 13.10.2021) עלה כי הנאשם החל לעבוד כפקח בתחבורה הציבורית אך מעוניין לעזוב בשל השכר הנמוך, כי הוא מעניין לעבוד במפעל אך המעצר הלילי מקשה עליו, כי הוא מעוניין להשתלב במסגרת לימודית להשלמת השכלתו אך אין לו את היכולת הכלכלית לכך. שירות המבחן הוסיף כי הנאשם טרם החל בהליך טיפולי וכי הוא עתיד להתחיל בו ביום 27.10.2021. שירות המבחן המליץ על דחיה נוספת לבחינת השתלבותו של הנאשם בהליך טיפולי.

בהחלטתי מיום 13.10.2021 בבקשת שירות המבחן לדחות את הדיון הבהרתי כי שירות המבחן עשה דין לעצמו משלא הגיש תסקיר משלים, כפי שביקש בתסקיר הראשון. בשל כך קיבלתי בקשת שירות המבחן אך באופן חלקי תוך שהודגש כי בתסקיר הבא על השירות ליתן המלצתו העונשית.

מהתסקיר השלישי (מיום 24.11.2021) עלה כי הנאשם המשיך השתלבותו בקבוצת צעירים של שירות המבחן. עלה כי הנאשם הגיע לכל המפגשים ושיתף פעולה בטיפול. הנאשם הביע שביעות רצון מההליך הטיפולי בו הוא שולב, הביע מוטיבציה להמשיך השתתפותו בהליך, שיתף כי הוא תופס את הקבוצה כמסגרת המקנה לו כלים להתמודדות עם סיטואציות והתנהלות טובה יותר בחיי היום יום. הנאשם שיתף כי כיום הוא עובד בקיוסק והוא מרוצה מעבודתו, כי החליט לדחות את הלימודים לשנה הבאה. נוכח השתלבותו החיובית של הנאשם בהליך הטיפולי, מאמציו התעסוקתיים ושאפותיו הנורמטיביות המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש שיקומי בדמות צו מבחן במסגרתו ימשיך בהליך הטיפולי, צו של"צ בהיקף של 250 שעות, מאסר על תנאי והתחייבות כספית להימנע מבצוע עבירה.

טיעוני הצדדים

5. המאשימה טענה כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכל האישומים וכי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-30 חודשי מאסר. המאשימה עתרה לעונש מאסר ברף התחתון של המתחם לו טענה, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.

המאשימה טענה כי אין בפסיקה מקרים דומים של עבירת שוחד על רקע משבר הקורונה, ולכן נכון ללמוד ממקרים דומים של קבלת שוחד על-ידי בוחני רישוי שאפשרו העלאת רכבים לא תקינים לכביש, על הסיכון הנגזר מכך או על-ידי קציני משמר גבול שנתנו אישורי כניסה לישראל לתושבי הרשות הפלשתיאית שלא היו זכאים לכך.

לעניין נסיבות ביצוע העבירות הפנתה המאשימה לכך שהנאשם לא פעל על-פי ההנחיות ולא בדק האם הפונים היו זכאים לפטור מבידוד. כן הפנתה המאשימה לפוטנציאל הנזק והסיכון שנלווה למעשיו של הנאשם.

המאשימה טענה כי יש לדחות את המלצת שירות המבחן, שכן מהתסקירים עולה שקיים סיכון להישנות עבירות מצדו של הנאשם, כי הנאשם החליף בתקופה קצרה מספר מקומות עבודה וכי הנאשם ביצע את העבירות על רקע כלכלי.

לצד זאת המאשימה טענה כי לנוכח סכומי הכסף הקטנים אותם ביקש או קיבל הנאשם, הודאתו ולקחת האחריות, העדר עבר פלילי והאופק השיקומי היא עותרת לעונש ברף הנמוך של המתחם לו טענה. המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בעמדתה העונשית.

6. ב"כ הנאשם צידד בעמדת המאשימה כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכל האישומים. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן לענישה שיקומית. ב"כ הנאשם טען לחלופין, כי ככל שבית המשפט יקבע מתחם עונש הולם מחמיר מזה לו טען, נכון יהיה לחרוג לקולה ממתחם זה מטעמי שיקום.

ב"כ הנאשם טען כי יש להבחין בין המקרים שנדונו בפסיקה שצרפה המאשימה למקרה דנן. ב"כ הנאשם טען כי באותם מקרים אליהם הפנתה המאשימה דובר בעובדי ציבור בכירים שמעלו בתפקידם, בעוד שבעניינו מדובר בנאשם שהיה עובד חברת "בזק" שנתן שירותי מוקד למשרד הבריאות, שעבר הכשרה טכנית בלבד, של יום אחד, והספיק לעבוד במקום חודש אחד בלבד. ב"כ הנאשם הוסיף, כי מדובר בנאשם צעיר שלא הבין את המשמעות של האחריות שנלווית לתפקיד שקיבל.

ב"כ הנאשם הפנה לתיקון שנערך בכתב האישום במסגרתו נמחקו העבירות הקשורות להפצת מחלת הקורונה. ב"כ הנאשם הוסיף לעניין העבירות כי הנאשם ביצע עם חלק מהאנשים שקיבלו פטור שלא כדין שיחת ברור אף שזו לא הייתה על-פי הנהלים, כי אף לא אחד מן הפונים היה חולה בקורונה ולכן לא יכול היה להפיץ את המחלה ומכאן שלמעשה לא נגרם נזק ממשי ואף פוטנציאל הסיכון לא היה ממשי. ב"כ הנאשם הוסיף כי בהעדר מידע וסטטיסטיקה מהימנה קשה לאמוד את הסיכון של הפצת המחלה, אף במקרה בו המבודד נמצא חולה. ב"כ הנאשם טען כי בנסיבות דומות של פוטנציאל סיכון מוגבל, למשל על-ידי מי שמפר בידוד, הענישה הקיימת היא במישור הכלכלי בלבד באמצעות הטלת קנסות.

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות -משפחתיות המורכבות של הנאשם ולעובדה כי הצליח לשמור על אורח חיים נורמטיבי עד לביצוע העבירות בתיק זה, לעובדה שהוא נעדר עבר פלילי, לעובדה ששמר על יציבות

תעסוקתית, להודאתו וללקיחת אחריות, לשיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן המעיד על רצונו לנהל אורח חיים נורמטיבי, להליך הטיפול שערב ולהתרשמות החיובית של הגורמים המטפלים ולתקופה הממושכת בה שהה הנאשם ב"מעצר בית" (מלא וחלקי).

ב"כ הנאשם צרף פסיקה לתמיכה בעמדתו העונשית.

7. הנאשם אמר את דברו. הנאשם מסר כי הוא משתדל לעזוב את החיים שניהל עד כה וכי הוא מעוניין להשתקם.

דין והכרעה

8. כעמדת הצדדים אף אני סבור כי כלל האישומים והעבירות שעבר הנאשם קשורים ל"אירוע" פלילי אחד וכנגזר מכך יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין 8 חודשי מאסר ל-24 חודשי מאסר. בקביעת המתחם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובענישה הנוהגת כפי שאפרט להלן.

9. הנאשם פגע בערכים המוגנים של שמירה על אמון הציבור ברשות הציבורית, התדמית של עובדי השירות הציבורי, ההגנות השלטונית, המנהל התקין, השוויון והיציבות החברתית.

בע"פ 1224/07 **אברהם בלדב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.2.2010), פסקה 41 התייחס בית המשפט העליון לתכלית האיסור הפלילי בעבירות השוחד:

"האיסורים הפליליים על מתן שוחד ונטילתו נועדו להבטיח את תקינות התנהלותם של מוסדות השלטון והגופים הציבוריים. תכליתם לבער את נגע השחיתות, ממנה נשקפת סכנה לחברה ולסדרי הממשל. השחיתות במוסדות הציבור מערערת את אמון האזרח בזרועות השלטון ובמערכות הציבוריות, ופוגעת ביציבות החברתית. החומרה המיוחדת המיוחדת לעבירות מתן ונטילה של שוחד משתקפת בעונש המירבי החמור שנקבע להן, וכן ברוחב ובגמישות המאפיינים את הגדרת העבירות."

וראו מאמרו של מ' קרמניצר **"על הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 13), תש"מ-1980"** משפטים יג 159, (תשמ"ג-תשמ"ד):

"הערך החברתי המוגן באמצעות העבירות שעניין שוחד לעובד ציבור הוא עצם פעולתו התקינה של המינהל הציבורי... חשיבות פעולתו של המינהל הציבורי היא גדולה, שכן בלעדיה לא ייתכנו חיים חברתיים מסודרים, ולפיכך מגינים באמצעות עבירות השוחד לא

**רק על תקינות פעולתו של המינהל הציבורי אלא גם על יוקרתו של המינהל הציבורי
בעיני הציבור ועל האמון שהציבור רוחש לו כתנאים הכרחיים לפעולתו".**

10. מידת הפגיעה בערכים המוגנים על-ידי הנאשם בענייננו היא לא מבוטלת.

אין להקל ראש בעבירות שעבר הנאשם ובפגיעה שלהן בערכים המוגנים. זאת, בפרט בתקופת החירום לנוכח משבר הקורונה בה החשיבות של אמון הציבור, הנדרש לשתף פעולה עם הנחיות ומגבלות המוטלות עליו, ברשויות הציבור ועובדיהן, היא גבוהה יותר.

אמנם, כפי שציין ב"כ הנאשם, הנאשם היה עובד של תאגיד שסיפק שירות לציבור ולא עבד בעצמו במישרין ברשות ציבורית (ודי בכך לשם התגבשות העבירה כאמור בסעיף 290(ב) לחוק העונשין), ואמנם הנאשם עבד זמן קצר באותו תאגיד ואף הכשרתו לתפקיד הייתה קצרה (המאשימה לא הכחישה זאת), אלא שהציבור הנמצא בצד השני של השפופרת ואשר התבקש לשלם שלמונים עבור שירות ציבורי לו הוא זכאי לא ידע זאת, ומכאן שמבחינת אותו ציבור הנאשם הוא "הפנים" של הרשות הציבורית בשמה הוא נשא את תפקידו.

מידת הפגיעה נגזרת גם מכך שאין מדובר בכשל נקודתי או במקרה בודד בו פעל הנאשם בצורה פסולה ומושחתת. על כך ניתן ללמוד גם מהעובדה ששמו של הנאשם נודע ברבים כמי שנותן "פטורים" מבידוד (עובדה 1 באישום החמישי).

11. לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מצאתי לתת משקל לפגיעה שנגרמה לאמון הציבור ברשויות הציבור ועובדיה, בתדמית השירות הציבורי, במנהל התקין, בשוויון וביציבות החברתית; לתכנון שקדם לביצוע העבירות (למשל מעבר לשימוש בשיחות בטלפון הנייד שלו, הפנייה לחשבון בנק של בן דודו); לתחכום (למשל עת ביקש מאחת הפונות להפקיד כסף באצטלה של תרומה לילדים בנגב כאמור באישום הרביעי); לדבקות בתכנית העבריינית (למשל עת השתמש בטון תוקפני בדרישת הכסף באישום הראשון או בשיחות חוזרות ונשנות לקבלת הכסף באישום השני), למניע שעמד בבסיס העבירות (בצע כסף) ולמספר האנשים מהם קיבל או ביקש שלמונים, היינו לכך שאין מדובר במעידה רגעית וחד פעמית.

נתתי משקל גם לפוטנציאל הסיכון שנגרם לציבור כתוצאה ממעשיו של הנאשם, למודעות הנאשם לסיכון זה ולכך שעבר העבירות חרף מודעתו לסיכון זה.

לנאשם ניתנה סמכות ואחריות לפטור אנשים מחובת בידוד שהוטלה עליהם. חובת הבידוד נועדה למנוע את התפשטות מחלת הקורונה. אמנם כתב האישום לא כולל עבירות הקשורות בהפצת מחלת הקורונה, אך עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם מתייחסות באופן ברור לפוטנציאל הסיכון לנפש במעשיו של הנאשם: **"...פטור מחובת בידוד בלי עריכת בדיקה אם עמד בקריטריונים הנ"ל עשויה להביא לכך שאדם שחולה בקורונה יבוא במגע עם אנשים אחרים וידביק אותם במחלה ואותם אנשים שנדבקו ידביקו אחרים כאשר קיימת אפשרות כאמור שחלק מהנדבקים ימותו מהמחלה"** (עובדה 8 לחלק הכללי בכתב האישום).

כך גם באשר למודעותו של הנאשם לסיכון שיצר: "לצורך מילוי תפקידו עבר הנאשם הדרכה ייעודית וידע כי נתינת פטור מחובת בידוד לאדם שאינו עומד בקריטריונים לשחרור מסכן את בריאות הציבור ועלול להפיץ את המחלה אשר יש בה סיכון נפשות" (עובדה 10 לחלק הכללי בכתב האישום).

מצאתי לתת משקל גם לתקופה, לעיתוי, בה עבר הנאשם את העבירות. הנאשם עבר את העבירות בתקופת חירום בה הארץ שינתה פניה, וכולם כאחד נרתמו למאמץ משותף למיגור פגעי מגפת הקורונה. הנאשם, אשר קיבל לידיו סמכות של עובד ציבור בתפקיד רגיש של מי אשר יכול לפטור מחובת בידוד, חובה שמשמעותה פגיעה כלכלית, חברתית ואף רגשית-נפשית לא מבוטלת למבודד, חובה אשר מי שמפר אותה צפוי לתגובה עונשית, בחר להבדיל להעדיף את צרכיו האישיים-כספיים על פני צרכי הציבור אותו הוא אמור לשרת.

על דרך כלל, וביתר שאת בעתות חירום דוגמת מגיפה משתוללת, מצופה מעובד ציבור לשמש דוגמה ומופת לאזרח מן השורה לנהוג מתוך תחושת אחריות וערבות הדדית.

שחיתות של עובד ציבור במתן פטור לפלוני מאותה חובת בידוד מקום בו אלמוני לא קיבל פטור שכזה אך משום שפלוני העביר לעובד הציבור שלמונים, בתקופת חירום, מובילה לא רק לפגיעה במנהל התקין ובתדמית רשויות הציבור ועובדיהן, אלא גם לחוסר אמון ברשויות הציבור ועובדיהן ובהמשך לפגיעה במאמץ החברתי המשותף להילחם במגפה, שכן להבא, עת יידרש אלמוני לשוב ולהיכנס לבידוד, ישאל עצמו האם "כדאי" לו לעשות כן מסיסבור שחברו פלוני הופטר מבידוד שלא כדין. ואנה אנו באים?

לצד כל האמור, בבחינת נסיבות ביצוע העבירות נתתי משקל גם לסכומי הכסף הקטנים שדרש וקיבל הנאשם, לעובדה כי בחלק מהמקרים הכסף לא הועבר אל הנאשם בסופו של יום, לעובדה שלא הוכח שנגרם נזק רפואי ממשי כתוצאה ממעשי הנאשם (לא הוכח ואף לא נטען כי האנשים שקיבלו מהנאשם פטור שלא כדין מחובת בידוד היו חולים בקורונה או הדביקו אחרים בקורונה, ולמעשה ייתכן וחלקם היו אכן זכאים בפועל לפטור מבידוד); לעובדה כי הנאשם מצא לערוך בירור (אף אם חלקי) עם חלק מהאנשים המוזכרים בכתב האישום; לכך שהנאשם לא נשא במשרה בכירה ברשות ציבורית כי אם היה עובד זוט וחדש בתאגיד שנתן שירות למשרד הבריאות; לכך שהעבירות נעברו על פני תקופה קצרה באופן יחסי ולכך שהן התייחסו לפונים לא רבים שפנו אליו.

12. באופן טבעי, הענישה הנוהגת היא תלוית נסיבות ה"עושה" וה"מעשה", ואולם כחוט השני עוברת המגמה של השתת ענישה מחמירה בעבירת השוחד אשר נתפסת כחמורה מבין עבירות השירות הציבורי.

בע"פ 2216/21 דורית עשור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.12.2021) דן בית המשפט העליון בארבעה ערעורים של ארבע נאשמות שהורשעו בעבירות של קבלת שוחד והפרת אמונים במסגרת תפקידן בשירות המזון הארצי במשרד הבריאות, ואשר ערערו על חומרת העונש שהוטל עליהן. בית המשפט העליון מצא לדחות את הערעורים של שלוש מערעורות שהוטלו עליהן עונשי מאסר שונים (12, 15, 21 חודשי מאסר), חרף נסיבות אישיות חריגות (ולקבל את ערעורה של המערערת הרביעית בעיקר בשל נסיבות אישיות-משפחתיות יוצאות דופן). בית המשפט העליון הדגיש כי:

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן של עבירות השוחד והפרת אמונים. עבירות אלו חותרות תחת מוסדות השלטון, פוגעות במינהל התקין וכן באמון הציבור במערכת השלטונית...בהתאם, התווה בית משפט זה גישה עונשית מחמירה נגד מי שחטאו בשחיתות...באשר לעבירת השוחד, בית משפט זה התייחס מספר רב של פעמים לכך שכלל, ראוי להטיל על מי שהורשע בעבירת שחיתות עונשי מאסר בפועל בפועל (ע"פ 4318/20 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 23 (18.4.2021); עניין מליק, פסקה 50; ע"פ 4115/08 גלעד נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (24.1.2011)...". (פסקה 17, דגש לא במקור, י' ל').

כפי שצינו הצדדים, לא ניתן היה למצוא פסיקה בעבירות שוחד בנסיבות זהות והפסיקה שתוצג להלן תתייחס למקרים קרובים בהם הנאשמים, שלא היו אנשי ציבור בכירים ביותר (דוגמת שרים, חברי כנסת או ראשי ערים), הורשעו במספר עבירות שוחד ברמות חומרה שונות.

כבר עתה אציין כי מודע אני לשוני בין נסיבות ביצוע העבירות בפסיקה שתוצג (בתפקיד, בהיקף השלמונים ולעיתים במספר העבירות). לצד זאת, פן של חומרה שקיים בענייננו ביחס לרגישות התפקיד שמילא הנאשם, הקשרו והעיתוי בו נעברו העבירות כמפורט לעיל, לא התקיים באותם מקרים. ואחר הכל, בעונש שיוטל על הנאשם, ניתנה הדעת גם להבדלים בין הנסיבות הנ"ל.

בע"פ 8758/15 כרמל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.3.2016), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בחמישה מקרי שוחד והותיר על כנו עונש של 18 חודשי מאסר.

במקרה זה שימש הנאשם כקצין מתנדבים במשמר הגבול שניהל יחסי שוחד בתמורה להבטחה כי יסגור תיקים פליליים המתנהלים או בתמורה להבטחה כי ינפיק אישורי כניסה לישראל לפועלים או לתושבים של הרשות הפלסטינית. גם במקרה זה הדגיש בית המשפט העליון הדגיש כי בעבירת שוחד ככלל יש להטיל עונש של מאסר בפועל.

"ככלל, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שוחד כוללת רכיב מאסר בפועל". (פסקה 4, דגש במקור, י' ל').

בע"פ 5806/13 מדינת ישראל נ' בן גיאת (פורסם בנבו, 17.6.2014), קיבל בית המשפט העליון את ערעור המאשימה על קולת העונש שהושת על נאשם שהורשע בשש עבירות של קבלת שוחד ובשתי עבירות של מרמה והפרת אמונים והעמיד את עונשו על 20 חודשי מאסר חלף 12 חודשי מאסר. במקרה זה שימש הנאשם כמנהל מחלקת גינון וגיזום בעיריית תל אביב וניהל יחסי שוחד בתמורה להעדפת קבלנים בהקצאת העבודה ופיקוח רופף יותר והימנעות מהטלת קנסות.

בע"פ 3927/16 **מדינת ישראל נ' בר זיו** (פורסם בנבו, 23.2.2017) (להלן: "עניין בר זיו") קיבל בית המשפט העליון את ערעור המאשימה על קולת העונש שהוטל על נאשם שהורשע בשלוש עבירות של קבלת שוחד, הפרת אמונים וקשירת קשר לפשע והעמיד את עונשו על 12 חודשי מאסר חלף 6 חודשי מאסר בעבודות שירות. במקרה זה שימש הנאשם כסוהר שניהל יחסי שוחד במסגרתם קיבל סכום כולל של אלפי שקלים תמורת החדרת חפצים אסורים לאסירים.

עיינתי בפסיקה שצרפו הצדדים שאל חלקה אתייחס להלן. מטבע הדברים צירף כל צד פסיקה התומכת בעמדתו העונשית.

המאשימה צרפה אסופה של פסיקה בעניינם נאשמים שניהנו בתפקידים שונים, בעיקר במשרות ניהול או במשרות בכירות ברשות ציבורית.

בין היתר צירפה את ע"פ 3071/13 **שלום מלכה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.6.2013) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע ב-5 עבירות של קבלת שוחד והפרת אמונים ובעבירה של מרמה במס הכנסה והותיר על כנו עונש של 15 חודשי מאסר. במקרה זה דובר במי ששימש כמנהל מחלקת רכב וחניונים בעיריית חדרה שלקח שוחד (בארבעה מהמקרים מסוכן משטרתי) תמורת שימוש בחוף הים שבאחריות עיריית חדרה לפעילויות שונות;

את ת"פ (מחוזי-ב"ש) 35113-05-10 **מדינת ישראל נ' מוניר חלב** (פורסם בנבו, 29.5.2011) בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירות של שוחד ומרמה והפרת אמונים עונש של 20 חודשי מאסר. במקרה זה דובר במי ששימש כקצין שב"ס בתפקיד מנהל בכלא קציעות שהעביר מכשירי טלפון נייד לאסיר בטחוני תמורת \$ 6,000;

ואת ת"פ (מחוזי י-ם) 66277-01-18 **מדינת ישראל נ' מחאמיד מוחמד** (פורסם בנבו, 14.7.2019) בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שעבר עבירה של לקיחת שוחד 5 חודשי מאסר. במקרה זה דובר במפקד במשרד הבריאות שערך ביקורת בגן ילדים ומצא בו ליקויים ולקח שוחד בסך של 1,000 ₪ ו-500 דולר בתמורה לכך שיכתוב דו"ח למשרד החינוך בו ידווח שהליקויים תוקנו.

ב"כ הנאשם צירף את:

ב"ש 66/21 **סמל ל' ש' נ' התובע הצבאי** (פורסם בנבו, 15.8.2021) בו דחה בית הדין הצבאי לערעורים את בקשתו להארכת מועד של נאשם שהורשע בעבירות של לקיחת שוחד, זיוף בידי עובד ציבור והתנהגות בלתי הולמת ונדון לעונש של 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודה צבאית. במקרה זה דובר במי ששימש כמפקד מרפאת משרתי הקבע אשר ביקש ממטופליו טובין שונים בתמורה למתן ימי מחלה, טיפולים רפואיים שונים, מרשמים לתרופות, אביזרים אורתופדיים ועוד. דא עקא, שבמקרה זה העונש שהוטל היה פרי אימוץ הסדר טיעון;

ואת ת"פ (מחוזי- ב"ש) 39844-06-16 **מדינת ישראל נ' מקס אדרי** (פורסם בנבו, 29.9.2021) בו גזר בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע לאחר שמיעת הוכחות בארבע עבירות של שוחד עונש של 12 חודשי מאסר. במקרה זה דובר במי ששימש בתפקיד קצין אבטחה ורישוי עסקים והיה מופקד בין היתר על מתן אישורים משטריים להפעלת עסקים ונטל שוחד מבעלי עסקים אשר היו בקשר עימו בתמורה לפעולות שונות שביצע עבורם במסגרת תפקידו.

13. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי, ובתוך המתחם נתתי משקל להודאת הנאשם ולחיסכון בזמן שיפוטי, לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, לנסיבותיו המשפחתיות והאישיות המורכבות, להתנהלות הנורמטיבית עד לביצוע העבירות, לטיפול בו החל ולהתרשמות שירות המבחן.

באשר לעתירתו החלופית של ב"כ הנאשם לחרוג ממתחם העונש ההולם אציין כי לא התרשמתי במקרה זה ששיקולי השיקום, על-פי הטיפול שעבר הנאשם עד כה ועל-פי התכנית המוצעת על-ידי שירות המבחן לעתיד, מצדיקים חריגה ממתחם העונש ההולם, להבדיל מהעמדת העונש על הרף התחתון של המתחם שנקבע.

לעניין המשקל המוגבל של שיקולי שיקום אל מול שיקולי ענישה אחרים בעבירת השוחד ראו למשל **עניין בר זיו**, פסקה 21:

"הלכה פסוקה היא כי בענישה בגין עבירות שוחד, יש להעניק מעמד בכורה לאינטרס הציבורי על פני שיקולים אחרים, ואין לחרוג ממדיניות הענישה המחמירה הכוללת מאסר מאחורי סורג וברית, לרבות משיקולי שיקום (ענין אלסין, בפסקה 11; ענין יהושע, בפסקה 5; וע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 344-345 (1997)). זאת, בין היתר, מאחר שכמו המשיב בענייננו, רוב המעורבים בעבירות שוחד ובעבירות "צווארון לבן" אחרות אינם "עבריינים מועדים", אלא אנשים נורמטיביים וחסרי עבר פלילי שאינם עבריינים "טעוני שיקום", והסיכון שיחזרו לבצע עבירות בכלל, ועבירות מהסוג שבגינו הורשעו בפרט - נמוך ממילא. לכן, בעבירות כאלה יש ליתן כאמור משקל מכריע לשיקול של הרתעת הרבים, בבחינת "למען יראו וייראו" (דגש לא במקור, י' ל')."

באשר לדחיית המלצת שירות המבחן אציין כי עם כל חשיבותה של ההמלצה, זו נותרת בגדר המלצה, שבית המשפט לא מחויב לקבלה. להבדיל משירות המבחן אשר מתמקד בשאלת שיקומו של הנאשם, בית המשפט אמון על בחינת אינטרסים נוספים ורחבים דוגמת גמול והרתעה. זאת, בפרט בעבירות חמורות דוגמת העבירות אותן עבר הנאשם.

באשר לצורך בהרתעת הנאשם יש לזכור כי הנאשם התקשה לקחת אחריות מלאה על מעשיו כאשר טען בפני שירות המבחן כי בכל המקרים בהם פטר אנשים מחובת בידוד עשה זאת בהתאם לכללים, מה שעומד בסתירה לעובדות כתב האישום בהן הודה. כן יש לזכור כי שירות המבחן התרשם שלנאשם נטייה להתנהגות אימפולסיבית ברגעי משבר, כי אינו שוקל לעומק את השלכות מעשיו, כי בתקופה שקדמה למעצרו חלה התדרדרות בהתנהלותו והתמודדותו עם קשיים בחיים, וכי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות עבריינית.

באשר להרתעת הרבים מוצא אני להדגיש כי בצוק העיתים, כשמגפת הקורונה על הווריאנטים השונים שלה טרם נעלמה למרבה הצער מחיינו, והצורך באמון מלא של הציבור בעובדי הציבור הקובעים ואוכפים את אותם מגבלות ובידודים עודנו נדרש, נדרשת גם הרתעה של אותם עובדי ציבור שמא חלילה ינהגו אלה כפי שנהג הנאשם.

14. כפי שיוצג להלן החלטתי להטיל על הנאשם עונש מאסר שמבחינת משכו ניתן לשאת אותו בעבודות שירות.

בכוונת מכוון החלטתי שלא לאפשר לנאשם לשאת המאסר בעבודות שירות כי אם מאחורי סורג ובריח.

עניין זה נדרש בהתאם לעקרון ההלימה כאמור בסעיף 40ב לחוק העונשין המדבר על יצירת הלימה בין מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

עקרון ההלימה בענייננו מחייב לטעמי השתת עונש של מאסר בפועל ממש, שלא בעבודות שירות. גישה זו עולה גם בפסיקה של בית המשפט העליון שלא פעם הבהיר כי:

"השיקול המרכזי בענישתן של עבירות מסוג זה הוא הרתעתם של עובדי ציבור אחרים מפני ביצוע עבירות דומות, ושיקול זה אכן מחייב, כפי שכבר צוין, להעניש על ביצוען של עבירות מסוג זה בעונש מאסר שיש עמו כליאה בפועל" (ע"פ 6564/04 סטויה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 18.10.2014]).

ובע"פ 10627/06 יואל יהושע נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.5.2007) בו עתר המערער להמיר עונש מאסר בפועל של 5 חודשים לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, שב בית המשפט העליון והבהיר:

"לגבי עבירות של קבלת שוחד נפסק לא אחת כי דינם של מקבלי שוחד לרצות עונשי מאסר בפועל (ראו ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל (מיום 20.2.2006) והאסמכתאות בו). ההתחשבות בשיקולים לקולא בעניינו של המערער צריכה היתה להיעשות בעת שקילת מידת העונש - וכך עשתה הערכאה הראשונה כראוי - אך לא בשקילת אמצעי הענישה. זהו הכלל, ואף שיש לו, כפי שציינה הערכאה הראשונה, יוצאים מהכלל, אין בענייננו נסיבות יוצאות דופן המצדיקות סטייה מן הכלל".

15 לאור כל האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרור הנאשם מאסרו, שהנאשם לא יעבור עבירת פשע בניגוד לסימן ה' לפרק ט' לחוק העונשין.

ג. קנס בסך 5,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 שיעורים, שווים ורצופים

החל מיום 1.4.2022.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, כ"ד טבת תשפ"ב, 28 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.